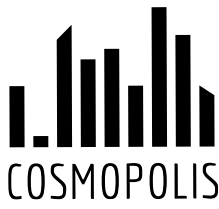

KOUZELNÁ
ROMANCE

VÍNO & ČÁRY

LUANNE
G. SMITHOVÁ

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

VÍNO
&
ČÁRY

LUANNE
G. SMITHOVÁ

Přeložila Jana Kordíková

Text copyright © 2019 by Luanne G. Smith
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration
with Kristin Olson Agency, s.r.o.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021
Translation © Jana Kordíková, 2021
Cover Design © Micaela Alcaino

ISBN 978-80-271-1231-9

KAPITOLA JEDNA

Její oči dál spočívaly nad vodní hladinou, zatímco jí v ústech bojovala o život můra. Zamrkala, aby si její křídla posunula za jazyk, a ucítila podivnou nevolnost. Ten zvláštní pocit rezonoval v jejím ropuším mozku, dokud neusoudila, že do budoucna bude lepší se těm chlupatým se žlutými křídly radši vyhýbat.

Nevzrušeně plavala bahnitou mělčinou a usadila se mezi rákosím. Když ji skrz větve napůl opadaných stromů začalo hřát pozdní slunce, nechala oční víčka spadnout. Ale protože jí slunce zároveň dodalo energii, opět pocítila hlad. Přejela si přes tlamu přední nohou a řekla si, že půjde k bahnitému břehu lovit slimáky. Pak však její instinkty podráždila další podivnost. Najednou viděla tvary a barvy mnohem jasněji a rozhodně to nebylo jenom světlem. Na zvlněnou černou hladinu dopadl hnědý lístek. Těsně pod hladinou si na hmyzu pochutnávala stříbrná ryбка s růžovými ploutvemi. Nízko nad jezírkem prolétla vážka jako zářivě zelená šmouha.

Její ropuší mozek se upnul na smaragdovou barvu toho živočicha a uložil si ji do mozkové kůry jako amulet, její nozdry najednou naplnil zápach rybího slizu a zahrávajícího bahna. Jak to, že si toho zatuchlého nechutného zápachu mělčiny nikdy předtím

nevšimla? Její kůži probodl bahnitý chlad, který ji přiměl, aby vy-couvala ze zkažené vody.

Kůže. Zřejmě se zase bude svlékat.

Začala se mimovolně trást, což se dělo každý týden od počátku její ropuší paměti. Její tělo se zmítalo, řízené neovladatelným nutkáním, vnější vrstva kůže se napínala a zvedala, uvolňovala se jí z nohou, zad a zranitelného břicha. Tahala a kroutila předníma nohama a přetahovala si starou kůži přes hlavu, jako když si žena svléká průhlednou noční košili. Pak si kuličku staré kůže vsoukala do úst a začala ji polykat. Ano, na to nikdy nesmí zapomenout, i když si nedokáže uvědomit, proč to vlastně dělá.

Prudce zamrkala a snažila se kůži posunout hlouběji do krku. V polovině polknutí ji však vyrušilo podivné brnění v kostech. Její vnitřnosti se sevřely a převrátily a vykašlala kůži zase ven. V ohnutých zádech ucítila ostrou bolest, jako by se jí do masa zaryly ostré drápy. Její instinkty zachvátila panika. *Skoč! Rychle zpátky do vody, než ti starý lišák ukousne další prst!* Ale pak se náhle probrala její mysl, která byla ukrytá hluboko v bezvědomí jako drahokam. Právě tento skrytý poklad inteligence rozeznal bolest coby znak naděje. Díky tomu dál zůstávala nehybná, i když se jí podél páteře rozevřela rozšklebená rána a bolest ji málem rozpúlila.

Její roztažené prsty se zarávaly do bahna, ze čtyř prstů se stávalo pět a pěkně článek po článku se prodlužovaly. Pod flekatou kůží se začal objevovat lidský obličej, ropuší nozdry a tlama se postupně odlupovaly a odpadly. Proměna se zrychlovala. Rostla jí ramena, paže a břicho. Po zádech jí klouzaly hnědé vlasy pokryté mazem podobným tomu novorozeneckému. Zalapala po vzduchu, naplnila si jím plíce a znovuzrozená otevřela oči na svět.

Pořád ještě dřepěla v blátě. Zkusmo zahýbala prsty a pak je po-

ložila do posvátné pozice, jako by se snažila kolébat tvář samotné vědoucnosti. Zaplavilo ji teplo. Probudilo se v ní vědomí. Pouta kletby se rozpadala.

Elena.

To jméno jí v paměti bliklo tak náhle, jako by jí ho snad někdo pošeptal. Pak ji zaplavily vzpomínky. Byla Elena, následovnice Vševedoucí a dcera z údolí Chanceaux. A byla volná.

Když se její tělo probouzelo z apatie, přejela si zabahněnými rukama přes prsa, žebra, břicho a ujišťovala se, že vše je v naprostém pořádku – pak však pod rukama najednou místo tepla opět ucítila rybníčný chlad. Odvážila se podívat dolů a v hrdle jí uvázl vyděšený výkřik. Její tělo se totiž se strašlivou umíněností odmítalo zbavit obrovských flekatých nohou s plovacími blánami. Kopala a házela sebou, ale přesto se jí dál držely.

„Co je to za zatracenou kletbu?“ vykřikla. Když ji však sevřela panika, zhluboka se nadechla a v duchu nad celým problémem dlouze uvažovala, což pro ni bylo typické.

Silné alkaloidy, které vylučovala ropuší kůže, kletbu postupně oslabily. K dokončení proměny bude potřebovat ještě poslední dávku. Ovládla nechut, zvedla vyplivnutou ropuší kůži a položila si ji na zadní část jazyka. Jedovaté látky chutnaly jako tlející rákos a hořké byliny, ale když ji oslnilo slunce a jed se jí šířil krví, v duchu děkovala Vševedoucí za to, že ji naučila, jak funguje magie.

Po posledním mučivém okamžiku byla její přeměna u konce. Dlouhé nohy, slabé, ale poslušné, jí umožnily vstát, a tak natočila hlavu k denním hvězdám, aby si vypočítala, jak daleko to má domů. Byla sice nahá, ale k udržení tělesné teploty už nepotřebovala slunce, proto vyrazila z močálu a pod hrudní kostí jí bušilo srdce s jediným cílem – pomstít se.

KAPITOLA DVĚ

Elena si znovu obula tenoučkou pravou botu a odpřísáhla si, že si z první lišky, která se u ní objeví, udělá kožich. Ten prst už si znovu nevypěstuje ani s kdovíkolika kouzelnými lektvary. Takové kouzlo by nedokázala ani grand-mère v nejlepší formě. Kdyby tak s sebou měla třezalku nebo sléz, mohla by si vyrobit aspoň mast na zmírnění puchýřů, které se jí udělaly, když ušla takový kus cesty v cizích botách. Kéž by už byla zpátky ve své komoře s lahvičkami tinktur, nádobkami na prášky a svazky sušených bylin a květin. Předpokládala, že to všechno bude pryč. Bude muset začít znovu. Ta představa ji vyčerpávala.

Byla si jistá, že její magické schopnosti zeslábly. Ošálit mysl té pasačky koz pro ni bylo mnohem náročnější, než by mělo. Stačilo jí do tváře fouknout špetku mletých semínek čekanky a už by si neměla pamatovat, že se u ní z lesa vynořila nahá žena. Ale po tom kouzle zůstala rozechvělá a nejistá. A i když v jedné z kapes našla kus sýra, stejně se neubránila pochybám, jestli náhodou neměla počkat, až po cestě projde někdo vhodněji oblečený. Teď litovala toho, že je ukradený kabát cítit hnojem, navíc bez vhodné spodní vrstvy – některé věci je lepší nechat ležet u cesty – ji pasačky vlněná

košile dřela na nové, citlivé kůži. Už byla téměř doma a snesla by jakékoli nepohodlí, pokud by díky němu brzy prošla branou Château Renard, kde by ji přivítaly léčivé ruce grand-mère.

Jestli správně odhadla polohu měsíce, právě začal listopad, pro který byly typické mrazíky. Od chvíle, kdy zrušila kletbu, už uplynuly čtyři dny. Ale jaké bylo datum? Trvalo to rok? Dva? Rozhodně nebyla pryč deset let. I když cítila v krvi jen slabé množství magie, záda ještě neměla ohnutá stáří. Vlasy neměla prokvetlé šedivými prameny, nohy byly štíhlé a dost silné na to, aby zvládly běžet, a nebolely ji zuby. Jestli se v odhadu času neplete, ještě by měl být naživu. Děkovala Vševědoucí, že jí dovolila kletbu zrušit včas, než stihl zemřít laskavou smrtí z přirozených příčin.

Myšlenky na pomstu ji znovu postavily na nohy. Při chůzi si plnila kapsy sušenými bobulemi hlohu, seschlými semeníky a vlhkým mechem. Zvadlé listy vlašovičnicku, květy odolné proti mrazu, vrbová kůra – dobře věděla, jak je smíchat a nadrtit, aby vznikly léčivé prášky. Čichala k suchým semeníkům náprstníku – vyznala se dokonce i v tom, jak je spojit do jedovatých směsí. Lektvarů, které srazí muže na kolena a roztrhají mu srdce v těle. Když se probrala z kletby, pocítila vražedné nutkání, a teď když konečky prstů laskala přísady, které by jí vraždu umožnily, žhnula jí v krvi stejná touha.

S hlavou plnou jedovatých myšlenek se sklonila, aby utrhla vlnkovanou houbu z tlejícího polena, když vtom k ní vzduchem pronikl pach doutnající vinné révy. Přes své temné úvahy zvedla hlavu a usmála se. Ucítila totiž domov.

Ve špatně padnoucích botách běžela až k okraji srázu. Stromy tam řídly, obloha se rozprostírala doširoka a dole v údolí zahlédla svahy kolem Château Renard. Zdálky se vinice zdála v pořádku. To jí dodalo potřebnou odvalu sejít blíž.

Uprostřed svahu ji pozdravily úhledné řádky zčernalé révy, staré a zkroucené jako schopné ruce grand-mère. Právě začala zimní prořízka. Na vinohradu pracovali tři muži s *brouettes*, pojízdými sudy s dehtem, kterým pálili loňské výhony. Popel, bohatý na živiny, se pak vysype na zem, aby v zimě vyživoval kořeny v nekonečném koloběhu života a smrti. Procházela se mezi řádkami, prsty přejížděla po čerstvě ostříhaných větvích a drsná kůra révy pro ni byla známá stejně dobře jako její vlastní kůže.

„Mohla bych se ohřát u vašeho ohně?“ zeptala se prvního muže, kterého potkala, hladce oholeného s kulatými brýlemi v kovových obroučkách a šedou vlněnou bekovkou. Vylekal se, jako by se tam zjevila z kouře. „Už jsem dlouho na nohou a mám hrozně promrzlé prsty.“ Opravdu jí byla zima, ale důležitější bylo, že než se přiblíží k domu, potřebuje zjistit všechny novinky.

„Odkud jste přišla?“

Protáhla si ruce nad doutnajícím ohněm. Muže, který na ni zíral, ani ostatní, kteří natahovali krky, aby na ni lépe viděli, nepoznávala. Kde je Antonio? A Margaretta? Tohle pro ni byly nové tváře. „Je paní na Château Renard pořád ještě Ariella Gardinová?“ zeptala se.

„Žije tady, ano,“ odpověděl jí muž, aniž tušil, jak moc ji tím uklidnil, „ale jestli hledáte práci, nové lidi budeme najímat až na jaře.“

Mužova nevědomost ji téměř okouzila. Ale vzhledem ke svému zevnějšku se mu ani nedivila, že s ní jedná s takovým odstupem. Podívala se na mraky a napojila se na svou intuici. „S trochou štěstí máte tak hodinku do doby, než začne padat sníh. Pořádně ty uhlíky prohrábněte, aby vám to nevyhaslo.“

Muž zamrkal a rozpačitě mlčel. Ona si naposledy promnula ruce nad ohněm. Pak posunula kabát na ramena a vyrazila směrem

k domu. Trvalo celou minutu, než muži za jejími zády začali šep-
tat něco o čarodějnicích a znovu se začalo ozývat cvakání nůžek
na vinnou révu.

Elena zírala na veliký starý dům a skrytá místa v její duši se chvěla. Dům byl sice majestátní, se šesti ložnicemi, ale rozhodně se nejed-
nalo o žádné velkolepé sídlo, navíc už na něm bylo znát stáří. Na
střeše nad vchodem chyběly tři tašky a v kamenech vedle předního
okna se objevila výrazná prasklina. Domy si samozřejmě postupem
času sedaly a hýbaly se, ale jak dlouho to asi bylo?

Na její zaklepání nikdo nereagoval, proto zkusila vzít za kliku. Bránila se jí, jako by byla někdo cizí. Bude se muset s domem opět
důkladně seznámit, uvědomila si, pak proklouzla otvorem v živém
plotě, aby zkusila dveře do kuchyně.

Nakoukla zadním oknem a všimla si u linky starší ženy v čer-
ných šatech s vysokým límcem. Dlouhé vlasy měla po stranách sep-
nuté nahoře, takže jí po elegantním krku splývaly stříbrné kadeře.
Váhala a v ruce nejistě držela hrnek plný mouky, pak zavrtěla hla-
vou a nasypala ji do porcelánové mísy. Když Elena uviděla grand-
-mère, vyhrkly jí slzy do očí, rychle si je však otřela rukávem a za-
klepala na dveře.

„Vejdeš můžeš nechat na schodech, Adelo,“ řekla stará žena, aniž
zvedla oči od mísky. „Peníze jsou pod květináčem s muškáty.“

Elena zkusmo pootevřela dveře. „Nikdy jsi muškáty nepěstovala
přes zimu. Připadaly ti únavné.“

Ariella Gardinová, majitelka jedné z nejstarších a nejproslaveněj-
ších vinic v údolí Chanceaux, se znepokojeně otočila se džbánkem
mléka v ruce. „Kdo to je?“

Elena si odhrnula vlasy z obličeje a udělala krok dopředu. „To jsem já.“

Džbáněk se rozbil o dlažbu, mléko se rozlilo po terakotové podlaze a promáčelo jí boty.

Grand-mère přimhouřila oči, jako by zírala na přízrak. „To není možné.“ Vyhnula se kaluži rozlitého mléka a natáhla se pro Eleninu ruku. Stará žena zkoumala čáry na Elenině dlani, vdechovala vůni jejích vlasů, potom třela palec o prsty v prostoru nad Eleninou hlavou, aby zkontrolovala, že nejde o žádné kouzlo. Elena to všechno ochotně snášela.

„Opravdu jsi to ty.“ Stařena složila ruce do posvátné polohy, aby poděkovala Vševědoucí, a pak ji objala. „Vždycky jsem věděla, že se jednou vrátíš.“

„Jak jsi to mohla vědět, když jsem si tím nebyla jistá ani já sama?“

Její mentorka jí pokynula, aby šla dovnitř, a pak za ní zavřela dveře. „Vševědoucí pro tebe vždycky měla slabost.“

Elena na to, jaký stín na ni byl při narození vržen, měla jiný názor, ale držela jazyk za zuby.

Když po tak dlouhé době opět vstoupila do kuchyně, cítila se trochu divně, jako by tu byla jen host. Dávala to za vinu tomu, že vedle dobře známých vůní se tu vznášely i neznámé – náznak pánské pomády, leštidlo na boty s terpentýnem a lehce zatuchlý pach knih vázaných v kůži se mísily s domácími vůněmi chleba, sýra a levandulového mýdla patřícího grand-mère. Dalo se předpokládat, že tu došlo ke změnám, ale ještě to zvýšilo její neklid z toho, že zřejmě uplynulo víc času, než čekala.

Stará žena si zoufale přitiskla ruce na tváře, když zahlédla spoušť na podlaze. Natáhla se pro hadr a klekla si, aby vytřela mléko i zby-

ky rozbitého porcelánu. Než ji Elena stihla zarazit, řízla se stará žena do prstu o první ostrý kousek, na který narazila.

„Já to udělám,“ nabídla se Elena a klekla si. „Vylekala jsem tě. Měla jsem poslat holubici, abych tě upozornila, že se vracím.“

„To je jenom neohrabané stáří.“ Grand-mère jí předala hadr. „Dávej si pozor. Krev a mléko jsou zlé znamení.“

Po té náповědě se jí v mysli vynořila dětská říkanka. „Bahno a řev, mléko a krev, ať nikdy se nesetkají.“

„Když se to stane...“

„Smůla nastane.“

„Dábli už na tebe čekají,“ dokončila rým stará paní a sála si kapku krve z pořezaného prstu.

„Na tvé lekce jsem nikdy nezapomněla, grand-mère.“

Stará paní na ni zírala a pak si vyndala prst z úst. „Nebyla jsem si jistá, jestli vydržím žít dost dlouho na to, aby mi tak někdo znovu začal říkat.“

Ve skutečnosti nebyly příbuzné, ovšem Elenino pouto ke grand-mère bylo mnohem silnější než to příbuzenské, protože ho posilovala zdejší krajina a magická práce, kterou spolu prováděly na viniči. Sklopily hlavy a dotýkaly se čely nad mlékem, což často dělávaly v době, kdy byla Elena ještě holčička.

„Když jsem ráno vstávala, třásla se mi levá ruka,“ líčila grand-mère. „Netušila jsem, že jsem vycítila tvou přítomnost. Jsi už pryč tak dlouho, že mi připadalo, že se jenom mění počasí.“

Elena stiskla hadr a v duchu se obrnila. „Jak dlouho?“

Stará žena nad tím přemýšlela, když vstávala a vysypala střepy do koše. „Už to bude sedm let.“ Pak se obrátila a napřímila ramena, jako by se jí vrátila odvaha. „Kde jsi celou tu dobu byla?“

Sedm let!

Po té zprávě se jí rozbušilo srdce. Ani by ji nenapadlo, že v tom páchnoucím rybníčku, kde požírala můry a slimáky, jen aby se udržela naživu, strávila sedm zim. „Byla to kletba. Právě jsem se osvobodila.“

„Celou dobu? Já si říkala, že jsi možná... začala znovu někde jinde.“

„Měla trvat věčně.“ Stáhla obočí. „Jenomže někdo si ten lektvar neprozkoumal úplně důkladně. Nepočítal s tím, že když člověk pojídá bufotoxiny, účinky kouzla se tím postupně naruší.“

„Trvalá kletba?“ Grand-mère si dala ruku na srdce. „Dobrý bože, jsi si jistá?“

Elena hodila mokrý hadr do dřezu a posadila se ke kuchyňskému stolu. Poprvé za dlouhou dobu si připadala v bezpečí, proto začala popisovat své utrpení, včetně toho, jak si uchovala poslední zbytky zdravého rozumu a každý den spolkla jedovatou ropuší kůži a nevyvrhla ji zpátky ven, i když se ta kletba snažila vymazat všechny její lidské vzpomínky. Zatímco mluvila, grand-mère připravovala prosté jídlo – chléb, sýr a víno.

„Tak ropucha?“ Grand-mère nevěřičně položila talíř před Elenou. Posadila se na židli proti ní a přitiskla si ruku na tvář. „Podobnou transformaci už dávno nikdo neprováděl. Kdo něco takového mohl udělat?“

„Bastien. Kdo jiný?“

„Bastien?“ Starší ženě spadla brada. „Ale vždyť jste se měli brát. Měli jste...“

„Pohádali jsme se.“ Elena zrudla hanbou. „Jakmile mi nasadil prstýnek, začal mít požadavky.“

„Požadavky?“

Elena si zabořila obličej do dlaní. „Tvrdil, že jako jeho žena jsem povinná mu sloužit. Že nemám co odmítat.“

„Manželství je vždycky kompromis. A častěji ho musí dělat ženy, to uznávám, ale...“

„Vůbec mě nechápal. Věděl, že jsem vinná čarodějka, takže musím dostát svým závazkům, že nemůžu plnit každý jeho rozmar. Zrovna jsem vyrobila svůj první ročník a on čekal, že všechno zahodím a budu sloužit jeho snům. Měl v sobě tolik ambicí a chamtivosti! Jak jsem se v něm mohla tak splést?“

Grand-mère diplomatsky pokrčila rameny. „Vždycky míval velkolepé plány.“

„Tak jsem mu řekla, že radši budu spokojená stará panna než jeho nešťastná manželka, a hodila jsem mu prstýnek zpátky.“

Grand-mère se naklonila uchem k ní, jako by špatně slyšela. „Ty jsi zrušila zasnoubení?“

„Neměla jsem jinou možnost,“ oznámila jí a natáhla se pro sklenku vína. Už to bylo sedm let, co cítila hedvábnou vůni zdejšího pinot noir. Zatočila sklenkou a přiložila ji k nosu, protože očistnou sílu vína potřebovala víc než kdy dřív.

„Nesnese, když mu někdo řekne ne, i když se třeba mýlí. A nemůže připustit, aby vypadal jako hlupák. Navíc kvůli ženě. Jsem přesvědčená, že právě proto uplatil nějakou noční vílu, aby mě zaklela a umlčela. Musel to být on.“ Vydechla, protože ji tížily důsledky toho tvrzení. „Ať už ta čarodějka byl kdokoli, zaskočila mě na cestě těsně předtím, než jsem dorazila domů. Na chvíli jsem zastavila a přešla do stínového světa, abych se podívala, jak se mu vede. Zaútočila na mě, když se můj zrak chvíli soustředil na něco jiného. Za své ,ne' jsem zaplatila nejvyšší cenu.“

Stará paní si třela spánky, jako by ji náhle rozbolela hlava. „Mohla to být jedna ze Šarlatánek. Ty se obvykle drží severně od města, ale nechávají se najímat. Jsou dost drsné a troufalejší, než by člověk

řekl,“ dodala a mnula si oči, aby se zbavila bolesti. „Navíc nepatří k čarodějkám, které by napadlo, že kletbu lze zrušit pozřením vlastní jedovaté kůže. Což ropuchy obvykle mívají ve zvyku.“

Elena se otřásla, když si vzpomněla, jak jí do krku klouzala bradavičnatá jedovatá kůže. Napila se vína, aby se té pachuti zbavila, ale jestli čekala, že se jí uleví, ošklivě se zklamala. Na patře totiž neucítila ani pižmové a kořenité tóny, ani růžové plátky, kterými se vína z vinice Renard proslavila. Cítila jen křídu a houby. Nepovedená lahev?

Když polykala, uvědomila si něco ještě mnohem horšího. Co když s vínem je všechno v pořádku? Co když jí kletba trvale poškodila smysly? Pak ho snad zabije dvakrát.

V tiché panice zvedla sklenku a prohlížela si víno proti světlu. Stále ještě se svůj strach snažila vyjádřit slovy, když vtom se ve dveřích objevil pracovník, u jehož sudu se předtím ohřívala. S ním se dovnitř dostal i vlhký vítr, kvůli kterému se vzduly záclony a na podlahu se sesypaly sněhové vločky. Muž za sebou zavřel dveře, otřel si mokrou čepici o kalhoty a pak ji pověsil na háček u dveří. Jeho náhlý příchod ji přiměl odložit kyselé víno i narůstající obavy.

Dělník se zastavil, omluvil se, že vyrušuje, a pak si otřel sníh z brýlí do cípu košile. Když skla leštil, neušlo jí, že má velmi jemné rysy – hrdé čelo, které se zamyšleně stahovalo, ostře řezané tváře a čelist vyjadřující pevné sebevědomí.

Grand-mère rychle vstala. „Tohle je Elena Boureanuová. Jsem si jistá, že už jsem se o ní zmiňovala.“ Rychle pospíchala k míse na lince a začala do ní přisypávat mouku. „Eleno, tohle je monsieur Jean-Paul Martel. On je...“

„Ano, chvílku jsme spolu mluvili na vinici. Vy musíte být nový předák.“

„Něco v tom smyslu.“ Znovu si nasadil brýle a pak si přitiskl pěst pod nos. Tímto ne úplně nenápadným gestem naznačoval, že ucítil ten pach kozích bobků linoucí se z lemu jejího kabátu. „Moc rád vás poznávám, mademoiselle Boureanuová,“ prohlásil odměřeně a pak zdvořilejším tónem dodal: „Nechám vás tu s vaší návštěvou, Ariello. Dejte mi vědět, až bude večere.“

Jakmile odešel, Elena se dívala, jak se grand-mère strachuje, že už v lednici není mléko. Protože měla myšlenky dál zkalené kvůli tomu kyselému vínu, zeptala se: „To tak zoufale potřebuješ pomoc, že ti námezdní dělníci řídí dům?“

„Jean-Paul není žádný námezdní dělník.“ Grand-mère pohybovala lokty nahoru a dolů, protože do těsta na sušenky pomalu zapracovávala vodu. „Rád jí přesně v pět, aby si ještě před setměním stihl naposledy projít vinohrady.“

„Proč jsi mu neřekla, kdo jsem?“

Stařena se zarazila, aby se podívala na vířící sních, který poryv větru zavál až na okno. Pak jí klesla ramena a ztuhlo celé tělo, jako by už neměla dost síly na to, zase je zvednout nahoru. „Všechno jsem to úplně pokazila.“

Dívala se na oblohu, jako by jí mohla poskytnout rozhřešení, a pak přiznala, co všechno se nedařilo. Posledních pět let na viniči skončilo neúspěchem. Buď se hrozny scvrkly horkem a suchem, nebo vinobraní zpozdil déšť a révu napadla plíseň. Při poslední sklizni se na slupkách objevily tmavé skvrny, které pak vínu dodaly pachutí spáleného korku. A grand-mère s tím nedokázala nic dělat, protože její mysl a magie začínaly slábnout.

Nejdřív šlo o drobnosti. Zapomněla za úplňku do půdy přidat trochu kosti, nepověsila na vinohrad zvonkohru, která by je varovala před silným větrem, zašeptala špatná ochranná slůvka, když se

chladný vzduch začal proměňovat v mrazík, takže hrozny zůstaly bez pomoci. Když jí to grand-mère všechno líčila, mávala přitom rukou, jako by ji vědomí, že stárne, bolelo. Sice si jen nerada přiznávala svou křehkost, ale nesnažila se popírat, že vinice strádala právě kvůli její slábnoucí moci. Několik po sobě následujících horších ročníků způsobilo pokles prodejů a lidé si začínali špitat, že Château Renard už není, co býval.

A neschopnost ochránit vinici byla pro tak slavnou vinnou čarodějkou, jakou byla madam Gardinová, hrozné pokoření. Největší potíže Château Renard však způsobila tím, že zapomněla platit daně. Příroda byla schopná drobné nedostatky nějak vynahradit, ovšem úřady byly neúprosné. Château Renard, jedna z původních vinic v údolí, měla tříleté zpoždění s platbami daní, a navíc zůstala bez prostředků, kterými by se tento dluh dal uhradit.

„Vyhržovali, že mi to tu zabaví,“ líčila jí s povzdechem grand-mère. „Navrhovali mi, abych to tu všechno prodala a zachránila z dobré pověsti značky Renard co možná nejvíc.“

Ty novinky byly pro Eleny stejně trpké jako víno. A nic z toho jí nedávalo smysl. Vždyť vinice se více než dvě století předávala z generace na generaci. Její pověst byla založená na dlouholeté kvalitě, bohaté půdě a pravidelné péči oddaných vinných čarodějek. „Muselo dojít k nějaké chybě. Nedorozumění,“ prohlásila Elena, protože tomu odmítala uvěřit. „Vždyť grand-père přece odkládal stranou velké množství peněz, takže špatný rok či dva jste museli bez problémů ustát.“

„Nerada přiznávám, jak špatně jsem si tu bez tvé pomoci vedla. Myslela jsem, že to mám pod kontrolou, ale zdá se, že můj mozek je scvrklý jako vysušené jablko.“

„Kvůli těm daním ti přece museli posílat upomínky.“